

Doubravská hora

objekt č. 53 | Teplice

Doubravská hora je 393 metrů vysoký znělcový vrch, tvořící severní výběžek Českého středohoří. Dotváří siluetu města a nabízí jeden z nejširších výhledů na Teplice a jejich okolí.

Na vrcholu hory si v roce 1478 Jan Ilburk z Vřesovic, majitel teplického panství, postavil hrad. Ten byl na přibližně kruhovém půdorysu obehnan hradbou, ke které zevnitř přiléhaly obytné a provozní stavby. Do ní pak byly v malých rozestupech vestavěny válcové, takzvané flankovací věže, jejichž umístění můžeme i dnes vyzorovat z pozůstatků na hraně příkopu. Z flankovacích věží se dalo střílet podél hradby, takže u její paty nevznikal mrtvý prostor, který se z hradebního cimbuří nedal zasáhnout – to by se střelci museli nebezpečně vyklonit. Toto řešení bylo v té době již zastaralé, neboť evropská bojiště začalo ovládat dělostřelectvo.

Doubravka proto na obranu proti dělové palbě získala druhý prstenec opevnění – šlo o nízku, ale velmi mohutnou zeď, s trojúhelnými výběžky. Toto opevnění se nazývá bastionové a v dokonalejší podobě jej můžeme vidět např. v Terezíně. Opevnění od vnitřního hradu odděloval příkop, který je dodnes nápadný.

Nový systém bylo možné brzy vyzkoušet. Když Evropu na počátku 17. století zachvátila třicetiletá válka, držel teplické panství Vilém Vchynský. Ačkoli byl protestant, panství mu zůstalo – finančně totiž podporoval vídeňského panovníka a dokonce patřil k družině císařského generalissima Albrechta z Valdštejna. To se mu stalo osudným – spolu s ním byl roku 1634 v Chebu zavražděn a Teplice byly císařem zkonfiskovány. Jako odměnu je za vojenské úspěchy získal generál Jan Aldringen, který se však do Teplic nikdy nepodíval. Ve městě ale díky novým pánům i rekatolizaci přibývalo německého obyvatelstva, které nahrazovali starousedlíky zahubené válkou a epidemiemi. Právě v této době se Teplice staly převážně německými.

Na Doubravce se proto v průběhu třicetileté války vystřídala vojska císařská, saská i švédská. Po trpkých zkušenostech, které ukázaly, jak nesnadno ji lze bránit, byla v roce 1655 rozbořena, aby se do budoucna předešlo jejímu obsazení nepřítelem.

Ruiny hradu byly opuštěny až do 19. století, které přineslo nový zájem o romantiku, takže se místo stalo oblíbeným cílem vycházek lázeňských hostů. Na vrcholu vyrostla roku 1880 díky podpoře Edmunda Clary-Aldringena výletní restaurace, jejíž architektura naplňovala dobovou představu o středověkém vzhledu hradu. Naproti ní pak v 70. letech 20. století vybudoval Svazarm (Svaz pro spolupráci s armádou), novou budovu, která sloužila radiovému provozu.

Budova restaurace dnes svému účelu už neslouží – celý hrad využívají radioamatéři. Po hradbách je možné se volně projít, avšak interiéry bývají zpřístupněny pouze výjimečně.